

На пазара

Работеха от сутрин до здрач с изключително старание, като един мъж можеше да направи до стотина лъжици на ден. Обикновено жените отговаряха за продажбата на техните изделия в града... При продажбата в града те се пазарят, но в палатките си предлагаха стоките си на твърда цена – при това нито се пазаряха, нито настояваха за повече, отколкото са поискали....” (Макфий 2007: 104-105).

Рударите предлагат навсякъде своите стоки - корита /”алби”/ за пране, за нощви, за къпане; копани /”чорла”/ за хранене на животни; различни размери лъжици /”лингурии”/; вретена /”фус”/, совалки, нищелки за станове - предмети търсени от селските жени. За

изработка на тези изделия използват най-вече върба, липа, топола. Работата в групата е специализирана. Мъжете правят копани, корита, гавани, лъжици и заготовките за вретената и хурките. Жените изработват хурки, пособия за стан и вретена на преносим дървен струг. По своята конструкция този вид дървен струг се определя от археолозите на няколко хиляди години. Мъжете казват, че занаята са го научили от бащи и дядовци, но „той се краде и никой не ти го дава даром”. Момичетата от малки се учат да работят. “Баба ми работеше вретена, майка – също. След годежа ми, понеже бях най-голямото дете в семейството, баща ми ме заведе със себе си в Балкана. Там бяхме почти цяла година, работихме

Дървен струг за вретена – конструкция на няколко хиляди години